

άντι πάσης θυσίας να είνε τελειωμένον πρό της ανάτολης της Μεγάλης Παρασκευής. Η εργασία αυτή γινόμενη επί ονομαστού ωρισμένου προσώπου, διεγμένο μεταξύ των, το δε υποκείμενον εξηρσίμενε κατασκευαζόμενον διά τους επιληπτικούς και άλλας ασθενείας. Κατά την λαϊκήν δόξαν ο φέρων το υποκείμενον τούτο ήτο άτροπος από σφαίραν. Έπισης άρχαιον έθιμον ήτο να πλέκουν, κατά την διάκριση της άζωλουθίας των δωδεκα ευαγγελίων, εις τους γυναικωνίτας των νάων, γαϊτάνι, το όποιον εφοφύλαττε τα κορίτσια από διαφόρους ασθενείας ταίς εξοστρέιτε ταυτα εις τας.. αισθηματίας των υποθέσεις! Κάθε Ζακυνθία παρθένος έφερε σταυρόν άνηρητημένον από του λαϊκού μέ το θαυματουργό γαϊτάνι της Μεγάλης Πέμπτης.

* * *

Άλλά και ο έορτασμός του Πάσχα των παλαιών Άθηναίων έχει τα περίεργά του. Ήου μεριζία: Τήν Μ. Τετάρτην ή «εκκλησιάζουσα» έληγαν από σάτι σε σάτι, έμίξευε άλευρι και το εύωμον χωρίς προσύμι. Ο παπιάς έβραζε επάνω τον Σταυρόν με το Τίμο Ξύλο και το ζυμάρι άνέβαινε. Αυτό ήτο το νέο προσύμι της ζουναί. Τήν Μ. Πέμπτην, μετά την απόλυσην της λειτουργίας, ή εκκλησιάζουσα ειχε το σαφιδάκι εις των γυναικωνίτην έκοβε από ένα κομμάτι προσύμι, έδιδε εις τας εσθεςεις ένορήτουςσας και με αυτό εύώμωναν τις κοιλούρες της Λαμπής.

* * *

Όσα αύτά έγεννοΰσαν οι ζώτες την Μεγάλην Πέμπτην τά έφύλαγαν και τό βράδυ, πριν πάνε ν' άκούσουν τα δωδεκα Ευαγγέλια, τά έβραζαν εις την κόκκινην βαφήν και κατά την επιστροφήν των από την εκκλησιάν, τά έβραζαν εις τά εικονίσματα. Τα αύτά της Μεγάλης Πέμπτης ήσαν «ένα κ' ένα» διά τους παιδιώντασινόλαμον.

Ο έσπεριγός της Λαμπής έλέγετο, όπως και σήμερα, «Άγάτη» εις την Άγάτην έγγινον «άδερφοποιή» νέα παλλημαρία, έπρεζε δε άπαραιτητως να έχουν μαζί τον και ένα κοριότι. Ο παπιάς, άφοϋ τους εδίαβάζε την ώρισμένην ενχήν, τους φώναζε εις τό Ευαγγέλιον, τους περιέφωνε όλους μ' ένα μακρό κόκκινο ζουναί και τους τραβούσε προς τό Ήρον της εκκλησίας. Έκει, έδιδαν προς άλλήλους των άδελφικόν άσπασμόν, έφιλούσαν και τό χέρι του παπα, και ήσαν πλέον άδελφοποιή: «άδελφομένον στό σπαθί και σύντροφοι στό βόλι». Η κόρη ήτο άδελφή των. Διά την τιμήν της ήσαν όλοι έτοιμοι να θυσιασθούν, και διά την άποκατασίαν της εφρόντιζαν όλοι, εισφέροντες και τό μεριδιόν των διά την πριΰτη της.

Δαναός

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ο γέλωσ δέν είνε σύνθηδες γνώρισμα της ιδιοσυγκρασίας του Έλληνος. Γελά, μ'πορεί να πη κανείς, με ξένα μάγουλα.

Σπυρ δ' ν Ζμπιελίος

Ο άνθρωπος δέν ζη μόνον με θυράλας ιδέας ή με λαμπρούς λόγους. Του χρειάζεται και ψομί. Η κοιλιά έχει περισσότερο δικαιώματα από τον εγκέφαλον διούτι αυτή συντηρεί όλον τον οργανισμόν.

Πρίγκηψ Κρ σπέκτιν

Η έγνατιόν σου ήθος είνε στοιχείον υγείας. Είνε άνδρικόν σχολεϊόν το της άντιδημοκρατίας. Τιποτε δέν ήτλη τόσον να σέ κρατή έν έλαστικότητα και ρώμη όσον η κατακραυγή των ήλιθίων.

Αιμ. Σολά

Η πέννα είνε άχρεία μαμμή του πνεύματος, με σοβλερή και φωνακλούδικη μύτη!

Ρ. Βερβελ

Πολλές φορές θα ναναγήσης γιά να γενής θαλασσοπούλι ! ..

Ρισον

Ο αλήθινός ποιητής, είνε φυσικός, κανένα δέν μνειται, κανένα δέν άντιγράφει παρά μόνον τον εαυτόν του. Ουτε βιβλιοθηκάρι έχει ανάγκη, ουτε ιδέας και αιδηθικά δαγείσεται, ουτε στίχους κλα σκουεσ άναμασα, ουτε όμνηγαν και λήσαν καταδέξει εις τους πόδας άποθωωθέντων ποιητών, αλλά μένει πιστός της πραγματικότητας αντιγραφέν, ή δε έρωμένη αυτή γενναίως τον άνταμείβει... Αναπαλείς σιγουργών τας ιδέας άλλων; Άκολουθεϊς της αισθητικης επιστήμης τους κανόνας; Αναμένεις επάνους και χειροκροτήματα;—Ρυπαίνεις χιρίτην! Η μέση της φιλαντίας, ή έξςαρις της δοξολοπίας σου, ή βιβλιοκριτική κολακεία, δεκα βίτανυα χειροκροτήματα, όχι δέν ήσχυρον ουτε να άναγειρον έν ώρα χρίσεως το πηλίον σκέπασμα του τάφου σου!

Σπ.ρ δ' ν Ζμπιελίος

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ προς αγοράν τά κάτωθι βιβλία: Το «Τσάκωμα τ' Άι Ρόκκου» μενάφρ. Γουζέλη. «Οι Βασιλείς των Βουνών» υπό Έδμ. Άμπου, μετάφρ., «Συλλογή Δημωδών Άσμάτων» Ζαμπιελίου, «Σονέττα» Στ. Μαρτζωκη, «Εξωτικά» ποιημ. Ι. Πολέμη, «Τό Φίλημα» ποιημ. Γ. Τερζοστή, «Άνθρωπος του Κοιμου» Γρ. Ξενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιόδ. «Μπουκέτο».

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
(Χικκέν Δημώδης Άσμη)

Ήλθεν άγία Σαρακοστή, ήλθαν άγιες ήμέρας Που λέν τό Κυρι' έλέητον και την τιμιότερα Όποιος τ' άκούσει σώζεται κ' όποιος τ' άκούει αγιάζει Κι όποιος τ' πέι δύο τρείς βολαίς Παράδειου να ευρη Σήμερον κλαί' ή Παναγιά γιά τον Μονογενή της Κλαίω κ' έγώ την κόρη μου γιά μην είν' μοναχή της. Σήμερον τ' άγια θλίβονται, και τα βουνα χαλδούνε, Κι' ή βρούσε γίνοντο το νερό τ' άϊκον που θοοριόνε. Γιατι σταυρώσαν τον Χριστόν ο σκόλι Φορισάιοι, οι σκόλι, οι παριόνοι οι μπαπτιένοι φιλο.

Ο Μωθης τους άπαντά, ο Μωθης τους λέγει.
— Πητέ μου ποίν γυρεθετε, πητέ μου ποίν ζηράτε; Τήν μαθην νήτα σκατενά με τ' άματα που πάτε: — Τόν Μωθισήν γυρεθμεν, τόν μέγαν άξαριάν, Νά τον επάρουμε ήμεις έξςιγκωνα δεμένον.
— Ηνταε τόσα άματα σάν να 'μαστε ληρτάδες.
— Εσχομα μόνος μοναχός άνευ τούς μηθητάδες. Πιάνουν κ' έξςιγκωνίζον τον και μπρός τον τον έβάλουν, Κι' άλλος του σούνηε μά παριά και άλλος του σούνηε κλωζον: Όσα φωνή ήλάλης κ' οί πέτρα εραγιάσαν.
— Ευηνήτε! Αποστόλο μου, Πέτρο και μη κοιμήτε, Ο θάνατός μου πλάκωσε και σεις δέν με λυπάσθε. Ευηνοιον οί Άποστόλοι του και ο Πέτρος του φωνάζει, — Νά ζούμε άρέντην διάσκαλε, νά ρθώ κ' έγώ μαζί σου. Εσχομα θεληματικός ζωής τόν μαθητήν σου Όστε να κρείηη το πουλι κ' άγιο περσιτέρι Πέντε φοραίς θά μ' εννήης άλλομονον, καϊμένε! Κίτώ σ'τά Ίεροσόλυμα εις τον Χριστό του τάφου. Έκει κθήη η Παναγιά μόνη και μοναχή της. Τήν προσευχή της έκαμεν γιά τον Μονογενή της. Άκού 'βρονταίς βλεπ' άστραπίσας στην πόρτα της έβγαίνε. Άπίνω κάτω έβλεπον κανένα δέν ιδώθη. Σαναγουρίζε και θωρε, βλέπει τον Άγιο Γιάννην.
— Γιάννη μου, κηλογιάννη μου και πόν' ο δάσκαλός σου: που πά κ' μόν ο γυώκος μου κ' σόν ο δάσκαλός σου. — Δέν έχω στόμα να σου πηλεια να σου μιλήσω Βλέπετε το κεινο τό βουνο τό υψηλον τό μέγα, Π' έχει την ποσίσην κορηή την κόκκινην παντιέρα. Έκει τον έχουν οι όβριοι έξςιγκωνα δεμένον, Κι' ο' του Πιλάτου την αιλή τον έχουν σταυλισμένον. Αυτόν τον λόγον ηρζουσε κ' έπεσαν κ' επληρώθη, Ρόδα σαμιά της περζουον, και τρά κανά του μσχοου. Λάδεκα του ροδόστημα να σών η' αναφέρη Σάν ίσωσην κ' άνεφερων άντόν τον λόγον λέγει, Άς έλθ' ή Μάρθα κ' ή Μαρία κ' ή άλλη Έλισάβα Κι' του Προδρομου ή αδελφή κ' του Λαζάρου ή μάνα Νά πών να τον προφθάσωμε μπροχού τον έσταυρώσωμεν. Μπροχού του βίλου και καρφιά κ' τον εθανάτωσωμεν. Σ' την στραταν που διαβαίνε σ' την στραταν που παγαίνε. Ατζίγκανος τους άπαντά και τ' ατζίγκανου λέγουν, — Γιά πέ μου βρε ατζίγκανε ήν τάν ή μαστοριά σου; Ίβροί μου παραγγιλάνε καρφιά γιά να τους φτειάσω, — Εκείνοι μου 'παν τέσσαρα μου γιά τους κάνω πένης, — Γιά πέ μου βρε ατζίγκανε που θε να του τά βίλου; — Τά δυό σ' τά δυό του γόνάτα, τά δυό σ' τά δυό του χέρια. Τό τούτον τό φαμακερόν εις την καρδιάν τ' επάνω. — Αίντε ποτέ σου μην βρεθή χιλιά σ' την παραρά σου. Μηδє ψομί στό σπιτι σου να φή ή φομιλιά σου. Πιάνουν την στραταν τό στρατι στρατι τό μονοπάτι. Κι' του στρατι τους έβγαλεν εις του λησθη την πόρτα. — Άνοιξε πόρτα του λησθη και πόρτα του Πιλάτου, Κι' ή πόρτα από τον φοβρον της ήνοιξε μοναχή της. Βλέπει εκει τον Μωθισήν εις τον Σταυρόν Έπίνω, — Σταυρό μου γιε μου λόγος σκαψε να σέ φιλήσω. Νά βγάλω τό μανδηλι μου τό αιμα να σκουπίσω. — Άμε Κερά μου στό ζαλον και διάφορον δέν έχεις. Και τό Μεγάλον Σάββατον κάμε να μ' απαντήσης. Μπροχού φωνάς' ο πετεινός μπροχού τό μεσημέρι, Σημιαίν' ή αυγή σημιαίν' άσάοι σημιαίνον οί άγγέλοι Σημιαίνε κ' ή Άγιά Σοφία με τρεις χρυσεσ χαρκίνες. Τότε και σύ μαντήρα μου νάχης χαρές μεγάλες. Βάλε κρασι εις τό γυαλι κ' άφάρτον παξιμάδι, Στώσε και χιμου τράπεζαν να φάν' οι πικραμέναις. — Εν ήν, πηγάδι να πινώ, γχεριός γιά να γχεριώσω. Έν ήν κ' άδικοθάνάτος ν' άδικοθανάτιστο. — Μάνα κ' άν πη πηγής έσύ πίνετ' ο κόσμος όλος, Κι' άν πής να γχεμισθη έσύ γχεμέτ' ο κόσμος όλος. Βάλε μάνα μ' άπομονήν γιά τας μοραίς μανάδες Που κλαίν' γιά τά παιδιά τους γιά τους γλυκούς τους άνδρες.

